

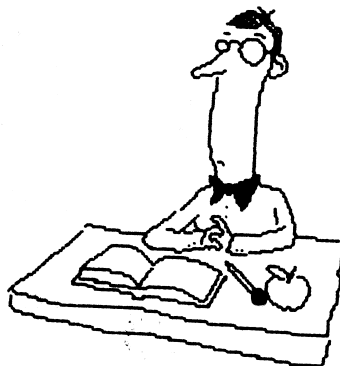
Chút gì để nhớ...

Hơn 11 năm thâm thoát trôi qua, và tôi cũng đã xa quê hương hơn 6 năm trời. Có lẽ tôi đã quên dần những gì xảy ra trong quá khứ. Tuy nhiên trong đầu óc tôi hãy còn in sâu những gì đẹp nhất, vui sướng nhất, và êm đềm nhất trong suốt thời gian ở **Chủng Viện**.

Tôi vẫn nhớ ngày đầu tiên nhập học. Mẹ đưa tôi đến trường. Từ ngoài đường lộ, Mẹ và tôi thay phiên khiêng cái vali nặng trĩu đầy nhóc những "phụ tùng" cho tôi trú học trong năm. Khi tới nơi, lòng tôi hồi hộp và tự nghĩ không hiểu mình có dịp gặp lại những người bạn đã quen trong kỳ thi tuyển không? Đây là lần đầu tiên tôi xa nhà. Thời gian dường như trôi qua rất chậm. Sau hơn một tuần làm quen với những khuôn mặt mới trong lớp, tôi bắt đầu thích thú với môi trường mới này. Chúng tôi bắt đầu tập chơi những môn thể thao trong trường như: đá banh, bóng rổ...

Thời gian thâm thoát trôi nhanh. Sau những lần lễ nghỉ hoặc nghỉ hè, tôi cứ mong sao cho sớm đến ngày tựu trường để có dịp gặp lại những bạn bè thân thích và chia sẻ với nhau những vui buồn trong kỳ nghỉ ấy.

Tôi hãy còn nhớ các Cha và các Thầy trông coi trong trường. Một lần tôi đã bị Cha Sách, Giám Đốc Chủng Viện, gõ đầu bằng cái chìa khóa to như chìa khóa của ông Thánh Phê-rô thật đau điếng. Từ đó mỗi lần nghe tiếng chìa khóa leng keng là tôi biết Ngài đang ở gần đâu đó. Vị thứ hai là Cha Ban, Cha Giám Thị, một hôm trong giờ "étude" lớp học rất ồn ào, Cha Ban ở ngay trên lau nghe được đã xuống đánh dằn mặt vài tên trong lớp. Tôi là một trong những nạn nhân, vì ngồi ở đầu bàn ngay cuối lớp. Vị thứ ba là Cha Láng. Cha là người đã dùng hết sức mình cho việc dạy học, dạy nhạc. Tôi không quên nổi những cái véo đau điếng nổi bụng chỉ vì các lỗi phạm trong những bài chính tả hoặc bài làm Anh văn. Cô Lành và Cô Đê, những vị thừa sai Ba-lê, cũng để lại trong tôi nhiều kỷ niệm khó quên. Cô Lành hay cho kẹo khi chúng tôi bị Cô đánh hoặc khi cả lớp học hành tấn tới. Chúng tôi cũng có những lần giả bệnh trốn học. Sau khi chạy một vòng sân bóng rổ, tôi vào nhà bệnh xin thuốc.

Cố Đề thường đặt ông thủy ngân vào nách để đo nhiệt độ. Dĩ nhiên nhiệt độ tôi lúc đó sẽ tăng rất cao, và ăn chắc được liệt vào hàng bệnh nhân. Cha Nghiệp và Thầy Thục (nay là Cha Thục) có lần to tiếng với nhau về vấn đề sân banh cho lớp mình phụ trách. Lúc đó chúng tôi cũng hòa theo đấu banh không cho lớp của Cha chửi.

Tôi vẫn còn nhớ những lần đi dạo hoặc những lần nghỉ ngắn, tôi cùng với một vài người bạn bỏ hàng trốn đi Ciné. Như đàn ong vỡ tổ, chúng tôi rủ nhau đi ăn chè ở trường Nữ trung học và khi về lên vào bằng ngõ hẻm nhà Thầy Nhạc.

Những dịp trường có chiếu phim, trời tôi là cơ hội tốt nhất cho việc hái dừa trộm. Khi hái xong bọn tôi đi chuyên dừa ra phía bãi biển để lột vỏ và thủ tiêu tang chúng cho an toàn.

Có những lần chúng tôi rủ nhau đi tắm biển ở Hòn Chông. Từng dừa một đứng trên mỏm đá cao nhảy xuống biển sâu. Sau đó lại rủ nhau bơi về phía bãi dương. Lúc đó tôi không ngờ mình lại liêu lĩnh đến thế. Tôi phải đổi thế bơi nhiều lần, hết bơi chó, bơi đứng, bơi sải để mong mau đến bờ. Khó khăn lắm tôi mới đến được bờ. Từ đó về sau tôi hết dám liêu lĩnh như thế nữa.

Những dịp về nghỉ hè, lòng tôi lại bồi hồi vì nửa muốn gặp gia đình, nửa muốn ở lại trường để vui chơi với bạn bè. Mùa nhập học tôi trở lại trường với những buồn vui lẫn lộn. Những ngày đầu nhập học chúng tôi ít để ý nhiều đến kỷ luật vì có quá nhiều chuyện để nói.

Thời gian gây cho chúng tôi nhiều xúc động nhất là thời gian An Lộc bị thất thủ, và đường giao thông bị tắc nghẽn nhiều nơi. Một số anh em có thể sẽ không về nhà được an toàn. Cả trường nôn nao, các Cha cũng lo lắng phụng tiện cho số anh em đó về trước. Cuối cùng chúng tôi vĩnh viễn không trở lại nơi mà chúng tôi đã từng vui chơi, phá phách, chia sẻ với nhau những nỗi vui, nỗi buồn, những chiến công hiển hách hay những lần thất bại sau mỗi trận đấu banh giao hữu với các đội banh khác. Tôi,... tôi nhớ lắm và thật buồn !!!

Anh Thi